

2. Zarzut drugi: Oczywisty błąd w ocenie.
 - Strona skarżąca podnosi, że Komisja nie zbadała w wystarczającym stopniu okoliczności faktycznych i w związku z tym wydała decyzję na podstawie niepełnych i błędnych ustaleń.
 - Komisja przynajmniej nieprawidłowo oceniła zgodność rynku, cel i logikę ekonomiczną ceny zakupu w odniesieniu do przeniesienia aktywów przedsiębiorstwa.
3. Zarzut trzeci: Uzasadnienie zaskarżonej decyzji nie spełnia wymogów art. 296 TFUE i orzecznictwa dotyczącego tej kwestii.
 - Dotyczy to w szczególności argumentacji odnoszącej się do zgodności rynkowej ceny nabycia aktywów banku HelB.
4. Zarzut czwarty: Zaskarżona decyzja narusza ogólne zasady prawa Unii, w szczególności ochronę uzasadnionych oczekiwań i zasadę proporcjonalności.
 - Strona skarżąca twierdzi, że miała podstawy dla pewności, że postępowanie wyjaśniające Komisji będzie dotyczyło jedynie działań i jednostek wskazanych w decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego oraz że w wypadku rozszerzenia postępowania wyjaśniającego na przeniesienie aktywów przedsiębiorstwa lub na skarżącą, Komisja rozszerzy zakres decyzji w sprawie formalnego postępowania wyjaśniającego i wysłucha skarżącą.
 - W każdym razie obowiązek zwrotu pomocy nałożony na pierwotnego beneficjenta narusza zasadę proporcjonalności, ponieważ przekracza cenę nabycia rzeczywiście zapłaconą tytułem przeniesienia aktywów spółki, a w przypadku skarżącej, ponieważ przekracza różnicę między rzekomo niską ceną nabycia a wartością rynkową.
5. Zarzut piąty: W zaskarżonej decyzji w sposób oczywisty błędnie zastosowano art. 107 ust. 1 TFUE.
 - Środki wymienione w decyzji Komisji nie zawierały niedozwolonej pomocy państwa.
 - Żaden ze środków uznanych przez Komisję za zawierające niedozwoloną pomoc państwa nie dotyczyły strony skarżącej.

Skarga wniesiona w dniu 9 września 2019 r. – EP/Komisja

(Sprawa T-605/19)

(2019/C 383/74)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: EP (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji o nieprzyznaniu skarżącemu awansu do grupy zaszerzowania AD9 w postępowaniu w sprawie awansu 2018;

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku wystarczającego uzasadnienia udzielonego w odpowiedzi odmownej na zażalenie, w szczególności w świetle okoliczności, że wspólny komitet ds. awansów zalecił przyznanie skarżącemu awansu.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 45 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”) przez organ powołujący, ze względu na to, że nie przeprowadził on faktycznego porównania osiągnięć wszystkich urzędników uprawnionych do ubiegania się o awans.
3. Zarzut trzeci dotyczący oczywistych błędów w ocenie, którymi w każdym razie obarczona jest zaskarżona decyzja, na podstawie jej dostępnego uzasadnienia.
4. Zarzut czwarty dotyczący art. 24b regulaminu pracowniczego oraz art. 1 akapit szósty załącznika II do regulaminu pracowniczego, ze względu na to, że skarżący został gorzej potraktowany z racji sprawowanych przez niego funkcji związanych z reprezentacją personelu.

Skarga wniesiona w dniu 20 września 2019 r. – Shindler i in./Komisja

(Sprawa T-627/19)

(2019/C 383/75)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Harry Shindler (Porto d'Ascoli, Włochy) i pięcioro innych skarżących (przedstawiciel: adwokat J. Fouchet)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności wyrażonej odmowy Komisji Europejskiej z dnia 13 września 2019 r. dotyczącej uznania bezczynności;
- orzeczenie, że Komisja Europejska niezgodnie z prawem powstrzymała się:
 - po pierwsze, od wydania decyzji o zachowaniu obywatelstwa europejskiego przez obywateli brytyjskich prowadzących życie prywatne i rodzinne w innych państwach Unii Europejskiej, którym nie przysługiwało prawo do głosowania w sprawie decyzji o wystąpieniu ich państwa pochodzenia z Unii Europejskiej jedynie z powodu skorzystania przez nich ze swobody przemieszczania się (reguła 15 lat), i to niezależnie od zawarcia lub braku zawarcia porozumienia o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej;
 - po drugie, od wydania wiążącej decyzji mającej zastosowanie w sposób jednolity we wszystkich 27 pozostałych państwach Unii, w których żyją obywatele brytyjscy, zawierającej różne środki dotyczące wjazdu, pobytu, praw socjalnych i działalności zawodowej, stosujące się w razie braku porozumienia o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej;